

ΕΚΕΙΝΟΣ Ο ΓΕΡΟΝΤΑΣ

Τριγύρω σου γιγαστροί, ἄλλήν ὁμῶς ἄλλ' ἄλλ' ἐπὶ βόρεια ζωῖα
τῆς μνήμης. Τὰ χέρια σου κύματα τοῦ ἔθους, ἐνῶ δὲ μάτια,
ὅσων δὲ θηκῶναι μὲς ἐστὶν ἀσπιδίαι, δύο ὑδρόγειες ἐφαίρες
ἄσταστα γυρισμένες ἐπὶ ὑπερῶραν. Τοῦ βάρους τὴν ἄλγη ἐπὶ
ἀκτινοσκοπία καὶ οἱ ὄγκοι δίκμιζες μέγα σου ἠλάμωσυν, νυχτε-
ρινὴ ἀεροφωτογραφία τῆς Ρώμης εἶσε ὀριζήσεις (βθίνοντας ὁ
ἀποβολῆας) κρυφῆς ὑφαλοκρημίδες τῆς θάλασσας, ὅπως τὴ νύ-
χτα τις μάχεσται τὸ ἐκκοσινὸ ἀετρεπιοφόρο — ἡ καρδιά σου.
Τὸν γυρίζουν ἐπὶ ἀνεύμονα καὶ, ἔσφου, κἀνει μιά τελευταία,
> ἔτσι καθὼς ἕβρετα ἀπὸ καρπὸ μετὰ κινεῖς, ἐπιβλεπῶ, τὸ ἀκορ-
ντέον τῶν γλεντιῶν τοῦ ἀνεήνετα πού ἔχει ἀφήγει ἀπεικονίζεις ἡ
βύνηροφος μέγα σου, ἐνῶ ἡ φλέβα ἐπὶ κἀτω τοῦ πλοίου σου τὸ
μέρος ἐπὶ ἀετρεπιο δίσωτα, ὅπως τὸ κρυμμένο φίδι τὸ δάκτυλ,
ρουφάει μὲ ρυθμικὴ βουγιμικ τὸ χρόνο πού τοῦ ἀπέμεινε. Ἐβρε-
ρα ἀέφτει ἐπὶ λήθηρο πάλι. Τοῦ ἔνε νὰ ἀνοίξει τὸ ἐπὶ καὶ
τὸ ξεχασμένο τὸσε βακχικὸ πῶμα ἐάν μισοφῆγγο ἀετρεπιο
ἐπὶ ὑποχθόνιο πῶμα τῆς θάλασσας, ἐπὶ κόκκινη φλεγόμενη
ἀνατολή τοῦ ἠέρουχα. Καθῶν τὸν ἀφίνουν μαι φεύγουν ὄροι.
> Ἀκούει αὐτὸς δίσωτα σου — βρέθει — λευκὰ τρικυκλὰ καρποβλα-
κία καὶ νομιζέει ὡς μοιράζονται ἐπικίεματα, ἀκούει τοὺς τῶν
νὰ φωνάζουν τῶν ὀρῶν καὶ νομιζέει ὡς εἶναι ὄρειαι.

Σβίνει τὸσε μονάχος τὸ φῶς καὶ ἀμέγως ἐβρέφεται νὰ
κοιμηθεῖ ἐπὶ ἄλλης χιτῶνας τῆς μουσικῆς, ὁ πατέρας μου.

Γιγ Μ. Κ. Κ.